

Барабанщикътъ Владимиръ Ивановъ бѣше само тринадесетъ годишенъ, но бѣше значително високъ и едъръ за възрастта си. Числеше се къмъ III-та рота отъ III-та дружина на българското опълчение, въ което бѣ попадналъ по следния начинъ:

Следъ въстанието презъ 1876 година, когато башибозукътъ ограби и опожари Клисуре, той успѣ заедно съ други свои съселяни да избѣга презъ Балкана, а по-сетне, презъ Свищовъ премина въ Румъния, като скришно се качи на румънското параходче.

Всѣко друго момченце на неговитѣ години би умрѣло отъ гладъ въ тази чужда страна. Но Владко не бѣ отъ тѣхъ. Той тръгна пешкомъ отъ село на село, тукъ свършваше нѣкоя работа, тамъ милостиви хора го хранѣха и прибираха да ношува, докато най-сетне стигна въ Букурещъ. Въ този градъ имаше много българи и му бѣ лесно да си намѣри препитанието. По-

стѣпи на работа въ фурната на двама българи, и тамъ го завари обявяването на Руско-турската война.

Щомъ научи за войната, Владко напустна своитѣ господари и пешкомъ отиде въ Пловещъ, гдето българитѣ — опълченци се обучаваха.

Въ Пловещъ, следъ упоритъ трудъ и дълги молби, успѣ да постѣпи въ опълчението и да стане барабанщикъ.

— Малъкъ си, много си малъкъ още! — казваше му подполковникъ Калитинъ.

Владко презъ сълзи отговаряше:

— Знаете ли, какви малки турчета бѣха дошли въ Клисуре да грабятъ и убиватъ българитѣ? Ей такива нѣ, до рамото ми стигаха.

*

На 19 юлий 1877 година при Стара Загора българското опълчение и два полка руска войска се срещнаха съ многохилядната армия на Сулейманъ паша.

Още въ зори започна сражението. Голѣмото червено слънце